

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/94/2024
Identifikačné číslo spisu:	8722203258
Dátum vydania rozhodnutia:	25.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8722203258.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne maloletej B., narodenej L., zastúpenej zákonným zástupcom P. narodeným L., zastúpenej advokátskou kanceláriou AK VOLČKO & PARTNERS, s.r.o., Košice, Mlynská 27, IČO: 55968058 proti žalovanej T., zastúpenej advokátskou kanceláriou Bartová, Kováčsová & Partners, s.r.o., Nové Zámky, Majzonovo námestie 2, IČO: 36855197, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21Csp/87/2022, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. apríla 2024 sp. zn. 1CoCsp/8/2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 23. apríla 2024 sp. zn. 1CoCsp/8/2024 v rozsahu výroku, ktorým potvrdil rozsudok vo výroku I. o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa oboznámenia žalobkyne so Základnými podmienkami úveru, Obchodnými podmienkami, Cenníkom a VOP, z r u š u j e a v e c v t o m t o r o z s a h u v r a c i a K r a j s k é m u s ú d u v P r e š o v e n a d ě l š i e k o n a n i e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 6. novembra 2023 č. k. 21Csp/87/2022-108 v spojení s opravným uznesením z 12. januára 2024 č. k. 21Csp/87/2022-143 rozhodol tak, že výrokom I. určil, že zmluvná podmienka, uvedená v Zmluve o úvere č. U., dňa 7. augusta 2014 v časti II. ÚVOD, bod 2. v znení: „Časť obsahu tejto zmluvy určujú Základné podmienky Úveru a Obchodné podmienky na poskytovanie úverov zabezpečených nehnuteľnosťou fyzickým osobám - nepodnikateľom (ďalej len „Obchodné podmienky“), ktoré sú prílohou tejto zmluvy, Cenník a Všeobecné obchodné podmienky na vykonávanie bankových obchodov (ďalej len „VOP“), ktoré sú súčasťou tejto zmluvy. Dlužník vyhlasuje, že sa pred uzavretím tejto zmluvy oboznámil so Základnými podmienkami Úveru, Obchodnými podmienkami, Cenníkom a VOP, súhlasí s nimi, čo potvrdil svojím podpisom na tejto zmluve, ako aj Obchodných podmienkach.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Výrokom II. určil, že zmluvná podmienka, uvedená v Zmluve o úvere č. A., dňa 7. 8. 2014 v čl. V. SPLÁCANIE ÚVERU bod 5. v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že Úroky alebo Splátky (anuitné) je Banka oprávnená zúčtovať na ťarchu Inkasného účtu bez ďalšieho príkazu Dlužníka formou inkasa v prvom poradí platieb a Dlužník týmto súhlasí s inkasom Úrokov alebo Splátky (anuitnej).

Dlžník dáva súčasne Banke súhlas na inkaso splatných Poplatkov podľa tejto zmluvy a Cenníka.“ Je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. O trovách konania rozhodol súd tak, že priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

1.1. Véc bola súdom prvej inštancie posúdená v zmysle ustanovení § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 až 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“, „OZ“), pričom okresný súd vychádzal zo zistenia, že dňa 7. augusta 2014 uzavrela právna predchodkyňa žalobkyne a žalovaný Zmluvu o úvere č. A. (ďalej len „Zmluva o úvere“), ktorú posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú s tým, že bolo nepochybné, že žalovaný pri uzatváraní Zmluvy o úvere vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania a právna predchodkyňa žalobkyne vystupovala ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti.

1.2. K námietke žalovaného o nedostatku naliehavého právneho záujmu s poukazom na rozhodovaciu prax súdov konštatoval, že v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušovateľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 ods. 5 a § 53a Obč. zákonníka, § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z.), a preto v prípade takejto žaloby nie je potrebné tvrdiť ani preukazovať naliehavý právny záujem, pretože nejde o žalobu v zmysle § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

1.3. Pokiaľ žalobkyňa namietala neprijateľnosť zmluvnej podmienky v článku II. bod 2. Zmluvy o úvere tzv. inkorporačnej doložky, odvolací súd uviedol, že vnútroštátny poriadok Slovenskej republiky, ako ani európska smernicová úprava spotrebiteľských úverov nevyžadujú zakotvenie všetkých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v jedinom dokumente ani nevylučujú použitie všeobecných obchodných podmienok. Musí však byť uskutočnená riadna inkorporácia takýchto dokumentov do zmluvy - jasný, zrozumiteľný a transparentný odkaz na všetky dokumenty tak, aby bolo zjavné, o ktoré konkrétne dokumenty ide a musí byť jednoznačne uvedené, že sú súčasťou zmluvy a v akom rozsahu. Nepostačuje iba vyhlásenie, že sa s ostatnými dokumentmi spotrebiteľ oboznámil a súhlasí s nimi. Ak chýba jednoznačné včlenenie podmienok do zmluvy vzniká pochybnosť o riadnej inkorporácii. Je nevyhnutné zabezpečenie riadneho a preukázateľného informovania spotrebiteľov o obsahu zmluvných dojednaní obsiahnutých v predmetných obchodných podmienkach. Veritelia sú povinní preukázať, že obchodné podmienky sú spotrebiteľovi známe, resp. že boli k zmluve priložené, a to tak, aby sa spotrebiteľ mohol pred uzavretím zmluvy skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Nepostačujú vyhlásenia uvedené v záverečných ustanoveniach zmlúv o tom, že spotrebiteľ obchodné podmienky prevzal a oboznámil sa s nimi. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Súdného dvora Európskej únie vo veci C - 449/13, CA Consumer Finance SA v. Bakkaus, bod 28., podľa ktorého obozretný veriteľ si musí byť vedomý nevyhnutnosti zbierania a uchovania dôkazov o splnení svojich informačných povinností a povinnosti poskytnúť vysvetlenia. Žalovaný poukázal na znenie § 37 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Banky používajú predmetné ustanovenie ako argument, že tento stupeň starostlivosti postačuje na to, aby VOP boli riadne inkorporované do zmluvy. Okresný súd mal za to, že argument nie je akceptovateľný, nakoľko sa jedná len o verejnoprávnu povinnosť bánk a netýka sa pravidiel kontraktácie. Po posúdení znenia inkorporačnej doložky v Zmluve o úvere v súlade s vyššie uvedenými kritériami, mal súd za to, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zo znenia inkorporačnej doložky uvedenej v Zmluve o úvere vyplýva, že právna predchodkyňa žalobkyne svojím podpisom potvrdila oboznámenie sa so Základnými podmienkami úveru, Obchodnými podmienkami, VOP a Cenníkom. Kým prvé dva dokumenty boli prílohou Zmluvy o úvere, VOP a Cenník priložené neboli. Podľa tvrdenia žalovaného sa právna predchodkyňa s nimi mohla oboznámiť na pobočke alebo na internetovej stránke žalovaného. Zo znenia inkorporačnej doložky však nevyplývalo, akým spôsobom sa skutočne právna predchodkyňa s VOP a Cenníkom oboznámila (napr. ich predložením pred podpisom Zmluvy o úvere pred zamestnancom žalovaného, poskytnutím informácie a vysvetlením zamestnancom žalovaného). Takouto formuláciou na spotrebiteľa je de facto prenášané dôkazné bremeno v otázke riadneho oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a okolnosťami uzavretia úverovej zmluvy. Práve skryté prenesenie dôkazného bremena má pre spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potenciálnemu uplatneniu jeho práv na súde a u iných štátnych orgánov, keďže spotrebiteľ už len v dôsledku predmetnej zmluvnej podmienky môže byť odradený od prípadného

podania podnetov alebo návrhov štátnym orgánom. Uvedenými zmluvnými podmienkami sa na spotrebiteľa neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s esenciálnymi informáciami podstatnými pre posúdenie vhodnosti a únosnosti úveru podľa zmluvy v kontexte jeho majetkových pomerov a finančných možností. Uvedený záver je podporený aj vyššie uvedeným rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-449/13, podľa ktorého je povinnosťou veriteľa zbierať a uchovávať dôkazy o splnení svojich informačných povinností. Rovnako z uvedeného dôvodu bola takto formulovaná inkorporačná doložka označená za neprijateľnú zmluvnú podmienku aj rozhodnutím ústredného inšpektorátu SOI z 24. marca 2014 č. SK/0207/99/2014. Súd preto dospel k záveru, že znenie článku II. v bode 2. Zmluvy o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

1.4. Žalobkyňa namietala neprijateľnosť zmluvnej podmienky v článku V. bod. 5. Zmluvy o úvere. Súd mal za to, že uvedené ustanovenie zakladá nerovnováhu v právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa a neprimeraným spôsobom obmedzuje zmluvnú autonómiu spotrebiteľa. Ide preto o podmienku, ktorá je v rozpore s generálnou klauzulou ustanovenou v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predformulovaný súhlas spotrebiteľa so zúčtovaním poplatkov podľa Cenníka, ktorý sa v priebehu trvania úverového vzťahu môže jednostranne meniť zo strany dodávateľa, znamená, že spotrebiteľ dáva dopredu súhlas s platením akýchkoľvek poplatkov bez toho, aby v čase súhlasu vedel, o aké poplatky sa bude jednať a v akej výške. Nie je možné považovať za primerané a v súlade s požiadavkou ochrany spotrebiteľa, aby dodávateľ formou štandardnej zmluvnej klauzuly prezumoval súhlas spotrebiteľa s takto koncipovaným spôsobom platenia akýchkoľvek poplatkov, ktorých určenie je plne na strane dodávateľa. Súd preto dospel k záveru, že znenie článku V. v bode 5. Zmluvy o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

1.5. O trovách konania rozhodol súd tak, že priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s aplikáciou ust. § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 23. apríla 2024 č. k. 1CoCsp/8/2024-155 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I. o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa oboznámenia žalobkyne so Základnými podmienkami úveru, Obchodnými podmienkami, Cenníkom a VOP II. a III. výrok rozsudku zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že pokiaľ ide o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovanej uvedenou v jeho odvolaní týkajúcou sa toho, že bez súčasného návrhu na plnenie nie je možné podať žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022 sp. zn. 7Cdo/294/2019, publikované v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov pod poradovým č. 12/2022, nedopadá na prejednávanú vec, nakoľko legitimácia spotrebiteľa na podanie návrhu na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vyplýva z § 298 ods. 1, 2 CSP, ktorý je základnou a doposiaľ nezmenenou normou týkajúcou sa takejto procesnej možnosti súdu, a to dokonca aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch je neprijateľná.

2.2. Odvolací súd ďalej konštatoval, že nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovanej spočívajúcou v tom, že žalobkyňa je síce v súčasnom štádiu konania po smrti jej právnej predchodkyne právnou nástupkyňou a dlžníčkou žalovanej, avšak nie je účastníčkou zmluvy. Takéto konštrukcie sú z pohľadu spotrebiteľa neprijateľné a pokiaľ je spotrebiteľ (žalobkyňa) dlžníkom žalovanej a právnym nástupcom pôvodného dlžníka, má právo požívať všetky výhody, ktoré vyplývajú zo spotrebiteľského práva a v tomto kontexte aj z úpravy týkajúcej sa sporov s ochranou slabšej strany v zmysle § 290 a nasl. CSP. Okolnosť, že právna predchodkyňa žalobkyne nemôže byť vypočítaná v súčasnom štádiu konania v dôsledku jej úmrtia a výsluch žalobkyne ako takej so zreteľom na vek, ako aj so zreteľom na jej neinformovanosť o okolnostiach, ktoré sú predmetom tohto konania, nie je dôvodom, pre ktorý by súd prvej inštancie nemal vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej vo výroku I. napadnutého rozsudku.

2.3. V tomto kontexte považoval odvolací súd za potrebné konštatovať, že je neprijateľný paušálny odkaz na rozhodujúce dokumenty obsahujúce úpravu práv a povinností zmluvných strán v súvislosti s úverom, pričom je reálne nemožné, aby pri podpise zmluvy sa dlžník s týmito dokumentmi oboznámil, porozumel im a nie je preukázané, aby mu boli tieto dokumenty zástupcom dodávateľa predložené a

vysvetlené. Takýto odkaz má len formálny charakter, ktorý v skutočnosti je len odrazom neinformovanosti spotrebiteľa o skutočnom obsahu právneho vzťahu vzniknutého predmetnou zmluvou o úvere, teda o konkrétnych právach a povinnostiach, ktoré z tejto zmluvy vyplývajú, pričom správne súd prvej inštancie konštatoval, že formuláciou aká je použitá v predmetnej zmluve o úvere teda, že právna predchodkyňa žalobkyne podpisom potvrdzuje oboznámenie sa s predmetnými dokladmi, je de facto prenesením dôkazného bremena na dlžníka, čo má neprijateľný účinok vo vzťahu k potenciálnemu uplatneniu jeho práv na súde. Bolo potom potrebné zaujať stanovisko, že s týmito podstatnými okolnosťami, ktoré vyplývajú z predmetných dokladov, v skutočnosti dlžníčka - právna predchodkyňa žalobkyne oboznámená v skutočnosti nebola.

2.4. Odvolací súd tiež konštatoval, že neboli splnené podmienky pre potvrdenie ani pre zmenu rozsudku vo vzťahu k výroku II., ktorým súd prvej inštancie určil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku úpravu týkajúcu sa oprávnení žalovanej zúčtovať na ťarchu inkasného účtu bez ďalšieho príkazu dlžníka formou inkasa v prvom poradí platby, ktoré sú špecifikované v tejto zmluvnej podmienke. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu nedostatočne odôvodnené a je len opakovaním argumentácie, ktorá bola v základných rámcoch uvedená žalobcom v žalobe bez hlbšej analýzy skutočnej nerovnováhy a problémov, ktoré táto zmluvná podmienka môže prinášať spotrebiteľovi - žalobkyni (a jej právnej predchodkyni) a bez vyporiadania sa s úpravou, ktorá vyplýva z ust. § 53 ods. 15 Občianskeho zákonníka, ktorá nepovažuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku zmenu úrokovej sadzby v zmysle § 53 ods. 15 písm. a) a umožňuje meniť podmienky spotrebiteľskej zmluvy v oboch prípadoch za situácie, ak spotrebiteľ má právo bezplatne a s okamžitou účinnosťou vypovedať túto zmluvu. Taktiež sa súd prvej inštancie nezaoberal ust. § 2 ods. 1 zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, kde v zmysle § 2 ods. 1 písm. c) bod 3. citovaného zákona, platobnou službou sa rozumie vykonávanie platobných operácií vrátane prevodu finančných prostriedkov z platobného účtu alebo na platobný účet vedený u poskytovateľa platobných služieb, a to okrem iného v zmysle bodu 3. aj inkasom. Vzhľadom na to, že odvolací súd zrušil II. výrok rozhodnutia, uložil okresnému súdu podrobiť predmetnú zmluvnú podmienku kritickému posúdeniu nielen z pohľadu argumentácie žalobkyne, ale aj z pohľadu analýzy, ktorú ponúka žalovaný poukazom na ust. § 53 ods. 15 Občianskeho zákonníka a § 2 ods. 1 písm. c) a § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 492/2009 Z. z..

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti potvrdzujúceho výroku podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhla v časti potvrdzujúceho výroku okresného súdu zrušiť rozhodnutia nižších súdov a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

3.1. V podstatnom namietala, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou, napadnutý rozsudok trpí vadou nepreskúmateľnosti.

3.2. Podľa názoru dovolateľky odvolací súd pochybil, keď potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu smeruje iba k časti výroku I. rozsudku okresného súdu a je adresovaný iba vo vzťahu k žalobkyni. Z pohľadu žalovanej nejde o formálny (vecne neopodstatnený) nedostatok rozhodnutia, ale o otázku, ktorá má pre dovolateľku zásadný význam vzhľadom na jej povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 53a odsek 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pričom z ust. § 53a ods. 2 výslovne vyplýva, že „ak sa rozhodnutie súdu podľa odseku 1 týka len časti zmluvnej podmienky, obchodník je povinný splniť povinnosť uvedenú v odseku 1 v rozsahu tejto časti“.

3.3. Dovolateľka tiež namietala, že vzhľadom na skutočnosť, že základné podmienky úveru obsahujú dojednanie o predmete plnenia a cene plnenia, ako i individuálne dojednania, nemá prieskum ich neprijateľnosti oporu v hmotnom práve a zákon nepriznáva spotrebiteľovi naliehavý právny záujem na tomto určení. Dôsledkom napadnutého rozhodnutia súdu je stav, keď základné - individuálne dojednané - podmienky úveru nie sú súčasťou zmluvy o úvere, čo nemôže byť výsledkom konania o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, keďže súd môže vydať rozhodnutia iba na základe a podľa platného zákona, pričom podľa platného právneho stavu nemôže určiť neprijateľnosť zmluvných podmienok, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Základné podmienky úveru sú jednoznačne včlenené do zmluvy a nemôže vzniknúť pochybnosť o ich inkorporácii.

3.4. Vzhľadom na to, že súčasťou zmluvnej podmienky, ktorá bola vyhlásená za neprijateľnú sú aj všetky zmluvné dojednania o predmete plnenia a cene plnenia, ako i individuálne dojednania zmluvných strán, podľa názoru dovolateľky mal súd vec posúdiť aj z pohľadu záverov rozhodnutí Európskeho súdneho dvora C-244/98 Oceáno Grupo Editorial SA, a C-168/2005 Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL, z ktorých vyplýva povinnosť súdu skúmať z úradnej povinnosti, či zmluva, z ktorej žalobca odvodzuje uplatnený nárok, neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Odvolací súd sa nijako nevysporiadal s tvrdením žalovanej, že exekučný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 62Ek/3008/2021, konkrétne v uznesení, sp. zn. 62Ek/3008/2021 zo dňa 24. júna 2022 výslovne uviedol, že sa prieskumom zmluvných podmienok zaoberal a správne odkázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. I. ÚS 166/2021-14 zo dňa 20. apríla 2021, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky zhodnotil následky nedostatku procesnej aktivity sporovej strany, ktorá je spotrebiteľom a konštatuje, že „[...] zákonodarca reflektoval vývoj judikatúry domácich súdov aj Súdneho dvora, pokiaľ ide o možnosti obrany spotrebiteľa aj na úrovni prebiehajúceho exekučného konania, čo sa premietlo do znenia Exekučného poriadku účinného od 1. apríla 2017. Aj po týchto zmenách však exekučný súd je povinný zamietnuť návrh na vykonanie exekúcie, ak bol exekučný titul vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, a existencia neprijateľnej podmienky má vplyv na vymáhaný nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou [§ 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku]. V prípade sťažovateľov však možnosť namietať existenciu neprijateľnej podmienky existovala, a to práve prostredníctvom odporu proti platobnému rozkazu, ktorú nevyužili, pričom v rámci sťažnosti (ale ani v rámci ústavnej sťažnosti) neuviedli žiaden dôvod, pre ktorý tak neurobili. Sťažovatelia mali tiež možnosť (s ohľadom na ich argumentáciu) využiť proti platobnému rozkazu mimoriadny opravný prostriedok v podobe žaloby na obnovu konania. Nedostatok procesnej aktivity sťažovateľov v základnom konaní, (ktorú sa snažia prekryť námietskou o nezákonnosti vydania platobného rozkazu v ich veci a tým i nezákonnosťou vedenia exekúcie) nemožno nahrádzať v konaní vykonávacom, pretože to vzhľadom na jeho účel, ktorý zdôraznil v napadnutom uznesení i okresný súd, nie je prípustné.“

3.5. Vo vzťahu k preukázaniu oboznámenia sa s Cenníkom a Všeobecnými obchodnými podmienkami, ktorých notifikačný režim upravuje ust. § 37 zákona o bankách, by na splnenie povinnosti žalovanej, ktorá s obsahom uvedených dokumentov oboznámila dlžníčku pri podpise zmluvy o úvere a splnila si povinnosť transparentného informovania spotrebiteľa o obsahu inkorporovaných dokumentov, bol nevyhnutný výsluch dlžníčky, ktorý z objektívnych dôvodov, ktoré nemôžu byť na ťarchu žalovanej, nemožno vykonať. Civilné sporové konanie je ovládané princípom rovnosti sporových strán (čl. 6 CSP), v zmysle ktorého „strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.“

3.6. Odvolací súd v ods. 37 rozsudku podľa názoru dovolateľky arbitrárne skonštatoval, že okolnosť, že nie je možné preveriť informovanie dlžníčky o obsahu inkorporovaných dokumentov, nie je dôvodom na nevyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky (inkorporačnej klauzuly). Podobne v ods. 38 rozsudku bez uvedenia dôvodu konštatuje, že treba zaujať stanovisko, že právna predchodkyňa žalobkyne s podstatnými okolnosťami vyplývajúcimi z inkorporovaných dokumentov, oboznámená nebola. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nijako nereagoval na podstatné námietky a argumentáciu žalovanej k spôsobu informovania a podpisu inkorporovaných dokumentov.

3.7. S poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľka uviedla, že je toho názoru, že súd sa v napadnutej časti odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k posúdeniu otázky platnosti zmluvného dojednania, ktoré obsahuje dojednanie o včlenení v ňom vymenovaných dokumentov do zmluvy. Odvolací súd sa stotožnil so závermi okresného súdu, ktorý určil neprijateľnosť zmluvného dojednania, ktorým boli do Zmluvy o úvere včlenené ďalšie dokumenty (Základné podmienky Úveru, Obchodné podmienky, Cenník, VOP), a to z dôvodu, že nemal preukázané, že sa dlžníčka s týmito dokumentmi oboznámila, pričom obsah dotknutého zmluvného dojednania vyhodnotil iba ako paušálny odkaz na rozhodujúce dokumenty. Podľa rozhodnutia odvolacieho súdu má takýto odkaz iba formálny charakter, ktorý je v skutočnosti iba odrazom neinformovanosti spotrebiteľa o skutočnom obsahu právneho vzťahu vzniknutého zmluvou o úvere. Uvedenie podpisu dlžníčky na zmluve o úvere, ktorá obsahuje takéto zmluvné dojednanie považuje za

nedostatočné a má zato, že je de facto prenesením dôkazného bremena na dlžníka.

3.8. Otázka platnosti zmluvného dojednania, ktoré obsahuje dojednanie o včlenení v ňom vymenovaných dokumentov do zmluvy, bola položená v dovolacom konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4Cdo/9/2019, v ktorom dovolateľ formuloval otázku zásadného právneho významu v znení „ak strany uzatvorili zmluvu, ktorej podstatné náležitosti (essentialia negotii) sú v listine podpísanej obidvomi stranami určené výslovným odkazom na samostatnú listinu, ktorá nebola samostatne podpísaná, ide o platne uzavretú zmluvu?“, pričom v danej veci odvolací súd uzavrel, že „podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07). Preto aj v prejednávanej veci je potrebné uprednostniť výklad, ktorý rešpektuje vôľu zmluvných strán, pred výkladom, ktorý vedie k absolútnej neplatnosti účastníkmi uzatvorenej zmluvy. Ak teda strany uzatvorili zmluvu, ktorej podstatné náležitosti sú v listine podpísanej obidvomi stranami určené výslovným odkazom na samostatnú listinu, ktorá nebola podpísaná, nespôsobuje to bez ďalšieho neplatnosť tejto zmluvy za podmienky, že ich prejav vôle bol dostatočne určitý a zmluvný konsenzus pokrýva aj tieto dojednania. Stačí, že zmluvné strany ju vyhlásia za súčasť zmluvy v podpísanom texte vlastnej zmluvy. Súdny dvor Európskej únie v tejto súvislosti tiež judikoval, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky (podstatné náležitosti) musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči (porov. Home Credit Slovakia, C42/15). Pri analogickej aplikácii týchto záverov je zjavné, že právny názor nižších súdov bol nesprávny a skutočnosť, že podstatné náležitosti boli uvedené v prílohe, nemôže byť dôvodom neplatnosti úverovej zmluvy.“ Taktiež Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/104/2022 zo dňa 30. januára 2024 považovať za ustálenú rozhodovaciu prax v otázke platnosti „inkorporačného“ zmluvného dojednania, ktorým sú formou odkazu do zmluvy včlenené náležitosti, resp. dokumenty, ktoré neboli zmluvnými stranami podpísané. Najvyšší súd Slovenskej republiky preferuje platnosť uvedeného zmluvného dojednania pred jeho neplatnosťou, pričom platnosť nepodmieňuje dodatočným (zákonom bližšie neurčeným) preukazovaním spôsobu oboznamovania slabšej zmluvnej strany o obsahu včlenených dokumentov.

3.9. Zároveň dovolateľka v podanom dovolaní v zmysle ust. § 444 ods. 2 CSP žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odklade právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti s odôvodnením, že odklad právoplatnosti je „v záujme dodržania princípu právnej istoty...ochrana záujmov žalovanej, ako i ostatných subjektov, ktorých sa rozhodnutie cez účinok podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka dotýka, pred účinkami nesprávneho právoplatného rozhodnutia, je dôvodom hodným osobitného zreteľa.“

4. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu žalovanej nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej v časti bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f) CSP) zároveň aj dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a podľa 421 ods. 1 písm. a) CSP z dôvodu, že súd sa v napadnutej časti odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k posúdeniu otázky platnosti zmluvného dojednania, ktoré obsahuje dojednanie o včlenení v ňom vymenovaných dokumentov do zmluvy.

8. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Dovolateľka tvrdila, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo neurčitou a neodôvodnenou výrokou rozhodnutia odvolacieho súdu a tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené a neodpovedá na jej odvolaciu argumentáciu.

10. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.).

11. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu, (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom), odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

12. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval, a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

13. Okresný súd výrokom I. rozhodol tak, že: „Určuje, že zmluvná podmienka, uvedená v Zmluve o úvere č. A. dňa 7. augusta 2014 v časti II. ÚVOD, bod 2. v znení: „Časť obsahu tejto zmluvy určujú Základné podmienky Úveru a Obchodné podmienky na poskytovanie úverov zabezpečených nehnuteľnosťou fyzickým osobám - nepodnikateľom (ďalej len „Obchodné podmienky“), ktoré sú prílohou tejto zmluvy, Cenník a Všeobecné obchodné podmienky na vykonávanie bankových obchodov (ďalej len „VOP“), ktoré sú súčasťou tejto zmluvy. Dlužník vyhlasuje, že sa pred uzavretím tejto zmluvy oboznámil so Základnými podmienkami Úveru, Obchodnými podmienkami, Cenníkom a VOP, súhlasí s nimi, čo potvrdil svojím podpisom na tejto zmluve, ako aj Obchodných podmienkach.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.“ Odvolací súd na základe odvolania dovolateľky proti rozsudku okresného súdu v rozsahu výroku I. rozhodol tak, že: „Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa oboznámenia žalobkyne so Základnými podmienkami úveru, Obchodnými podmienkami, Cenníkom a VOP“, a proti rozsudku v rozsahu výroku III. tak, že: „V prevyšujúcej časti, t. j. vo výrokoch II. a III., rozsudok zrušuje a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu

prvej inštancie na ďalšie konanie.“ Z porovnania citovaných výrokov rozhodnutí súdov nižších inštancií, najmä z formulácie potvrdzujúceho výroku rozhodnutia odvolacieho súdu je možné prijať záver, že potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu nesmeruje k potvrdeniu celého výroku I. rozsudku okresného súdu určujúceho neprijateľnosť znenia celej zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve o úvere v časti II. ÚVOD bod 2. (vrátane časti týkajúcej sa určenia dokumentov ako obsahu zmluvy a časti týkajúcej sa súhlasu dlžníka so zmluvnými dokumentmi), ale len k potvrdeniu časti výroku I. rozsudku okresného súdu v rozsahu určenia neprijateľnosti časti zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve o úvere v časti II. ÚVOD bod 2., a to podmienky, ktorou dlžník vyhlásil, že sa pred uzavretím zmluvy oboznámil so základnými podmienkami úveru, obchodnými podmienkami, cenníkom a VOP. Takýto význam navodzujú vo výroku rozhodnutia odvolacieho súdu použité slová o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky „týkajúcej sa oboznámenia žalobkyne“. Ďalší výrok rozsudku odvolacieho súdu však takýto význam predošlého výroku nepotvrdzuje, pretože v ňom odvolací súd identifikoval „prevyšujúcu časť“ ako výroky II. a III. rozsudku okresného súdu (výroky II. a III. sa netýkali určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve o úvere v časti II. úvod bod 2.). Formulácia potvrdzujúceho výroku rozsudku odvolacieho súdu je tak neurčitá a nezrozumiteľná. Nezrozumiteľnosť výroku nie je odstránená ani odôvodnením výroku. Z ods. 38 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd venoval dôvodom svojho potvrdzujúceho výroku, vyplýva, že sa odvolací súd zaoberal len zmluvnou podmienkou oboznámenia sa dlžníka s dokumentmi. Nezaoberal sa neprijateľnosťou zmluvnej podmienky obsahujúcej určenie obsahu zmluvy odkazom na konkrétne dokumenty (inkorporačná doložka) a rovnako neuviedol konkrétnu, špecifickú odpoveď na otázku neprijateľnosti zmluvnej podmienky súhlasu dlžníka s týmito dokumentmi. Takto neurčito a nezrozumiteľne sformulovaný potvrdzujúci výrok rozhodnutia odvolacieho súdu bez zodpovedajúceho vysvetlenia v odôvodnení rozsudku má za následok nedostatok spravodlivého procesu, zaťažuje napadnuté rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti.

14. Vychádzajúc z dovolacích námietok ďalej dovolací súd skúmal, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dáva relevantnú odpoveď na všetky podstatné otázky sporu, a dospel k záveru, že tomu tak nie je. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva odpoveď na špecifické argumenty žalovanej vo vzťahu k inkorporovaným dokumentom so zohľadnením špecifik jednotlivých dokumentov. Odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) napriek argumentom žalovanej v odvolaní (i vo vyjadreniach v konaní pred súdom prvej inštancie) nevysvetlil, prečo považuje za neprijateľnú inkorporáciu dokumentu označeného ako Základné podmienky úveru. Nevysporiadal sa s argumentom žalovanej, že dokument Základné podmienky Úveru nemôže byť posudzovaný ako neprijateľná zmluvná podmienka, pretože v dokumente obsiahnuté podmienky nemajú adhézny charakter, ale ide o súčasť tela zmluvy o úvere, tieto tvoria podstatné náležitosti zmluvy o úvere, inak povedané zmluvné podmienky obsiahnuté v dokumente Základné podmienky úveru sú svojím charakterom priamym dojednaním. Nevysporiadal sa s poukazom dovolateľky, že tento dokument obsahuje individuálne dojednania zmluvných strán o predmete plnenia a cene plnenia, pretože je z veľkej časti premietnutím individuálnych požiadaviek dlžníčky na úver, ktorý žiadala, a ktorý jej bol poskytnutý, že obsahom dokumentu je dohoda zmluvných strán o konkrétnych základných náležitostiach úveru (o výške úveru, účele úveru, výške splátok, konečnej splatnosti úveru, spôsobe splácania úveru, identifikácie konkrétnej nehnuteľnosti ako predmetu zálohu atď.), a z tohto dôvodu nemôže byť posudzovaný podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nezaoberal sa tvrdením žalovanej, že Základné podmienky Úveru boli dlžníčke vysvetlené a následne dlžníčkou osobitne podpísané, ani jej poukazom na formálnu stránku Základných podmienok Úveru, že tento dokument je pevne spojený so zmluvou o úvere, že zmluva o úvere má 8 strán, čo je vyznačené v ľavom dolnom rohu zmluvy, pričom strany 7/8 a 8/8 tvoria Základné podmienky úveru, ktoré sú na strane 8/8 podpísané. Nezaoberal sa ani námietkami žalovanej týkajúcimi sa špecifik dokumentu označenom ako Obchodné podmienky na poskytovanie úverov zabezpečených nehnuteľnosťou fyzickým osobám - nepodnikateľom, v prípade ktorých žalovaná argumentovala, že sú fyzickou súčasťou zmluvy a boli dlžníčke pred podpisom vysvetlené a odovzdané, pričom oboznámenie s ich obsahom je preukázané jej podpisom. Išlo pritom o relevantné argumenty týkajúce sa posúdenia inkorporačnej klauzuly. Odvolací súd nezrejmlil, z akých dôkazov vychádzal pri prijatí záveru, že v skutočnosti dlžníčka - právna predchodkyňa žalobkyne nebola oboznámená s okolnosťami, ktoré vyplývajú z predmetných dokladov a nezaoberal sa hlbšie dôkazným bremenom za situácie, keď účastník zmluvy zomrel. Svoj záver o

neoboznámení sa právnej predchodkyňi žalobkyne s dokumentmi, ktoré sa dotknutou zmluvnou podmienkou stali súčasťou zmluvy o úvere a určovali časť jej obsahu, odôvodnil všeobecným názorom o inkorporačných klauzulách bez poskytnutia právneho posúdenia konkrétnych skutkových okolností danej veci získaných z vykonaných dôkazov. Súd prvej inštancie v ods. 20 odôvodnenia svojho rozsudku síce spomenul rozdielnosť jednotlivých inkorporovaných dokumentov, keď konštatoval, že kým prvé dva dokumenty - Základné podmienky úveru a Obchodné podmienky - boli prílohou zmluvy o úvere, VOP a Cenník priložené neboli, no toto zistenie sa neprejavilo vo výroku jeho rozhodnutia (bola určená neprijateľnosť odkazu všetky dokumenty). Svoj záver o odmietnutí inkorporačnej doložky odôvodnil len vo vzťahu k VOP a Cenníku, keď uviedol, že „zo znenia inkorporačnej doložky nevyplýva, akým spôsobom sa skutočne právna predchodkyňa s VOP a Cenníkom oboznámila (napríklad ich predložením pred podpisom zmluvy o úvere pred zamestnancom žalovaného, poskytnutím informácie a vysvetlením zamestnancom žalovaného)“. V ďalšom prevzal doslovne odôvodnenie neprijateľnosti inkorporačnej klauzuly z rozhodnutia ústredného inšpektorátu SOI z 24. 03. 2014 č. Sk/0207/99/2014, pričom neozrejmil, v čom vidí podobnosť s danou vecou. Odvolací súd nevzal do úvahy ani následok určenia zmluvnej podmienky ako neprijateľnej, ktorým je neplatnosť a právna nezáväznosť označených dokumentov vrátane základných podmienok úveru. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, či vzal do úvahy rozhodnutie SD EÚ vo veci Home Credit C-42/15 (Súdny dvor Európskej únie judikoval, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky podstatné náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči) a rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/9/2019, a to najmä body 12. až 14., ako sa s týmto názorom vyporiadal. V rozhodnutí súdu o konkrétnej veci je vždy nevyhnutné náležite zistiť a zohľadniť všetky podstatné relevantné okolnosti tak na strane dlžníka, ako aj na strane veriteľa, čo súdy nižších inštancií zanedbali, keď dostatočne nevyhodnotili žalovanou tvrdené a preukazované argumenty.

15. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f) CSP a dovolanie žalovanej je z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími námietkami žalovanej, ktoré bez ďalšieho nebolo možné označiť za nepodstatné, je tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

16. Vzhľadom na zistenie, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti (§ 449 ods. 1 CSP) zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP). V zmysle zistenej vady zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) dovolací súd nemal možnosť zaoberať sa ďalšími dovolacími námietkami.

17. Podľa § 444 ods. 2 CSP, ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

18. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 2 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/126/2020).

19. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách odvolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.